

ΠΛΑ. I. ΣΤΗΝ ΚΟΥΝΙΑ

(Σκίτσο του κ. Γερ. Γρηγόρη)

ΝΑΥΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑ ΤΙΜΙΟ ΨΕΥΜΑ

— Εμένα, ένα κονιάκ, είπα.

— Καὶ μένα, με την άδειά σας, ένα διπλό ρούμι, Ραψύμόνη! Επίπε δ μάρμπιτα Κόντ.

"Η κοκκινομαλύσια κοπέλλα σκούπισε τὸ τραπεζάκι μας μέ την πετάστη της κὶ ἔγειρα τὰς κατάλαβε.

Ο μάρμπιτα Κόντ είχε διαλέξει ἐκεῖνο τὸ καφενεδάκι, γιατὶ μπροστά του ἀπλωνόταν τὸ παληὸ λιμάνι τῆς Μασσαλίας μ' ὅλη του τὴ γραφική κίνη. Ο μάρμπιτα Κόντ τὰ παρακολουθῶντας ὅλα, μ' ἔνα θλέμμα γεμάτο νοσταγία. Παληὸν ναυτικός, ὅλη του τὴ ζωὴ τὴν εἶχε περάσει στὴ θάλασσα.

Μοῦ εἶχαν πὴ: "Θέλεις ν' ἀκούσῃς θαλασσινὲς ιστορίες; Ήγειναν νάθρης τὸν μάρμπιτα Κόντ... Θά σου διηγηθῇ τὴν Ιστορία του «Μπεραζέ». Τὴν έρουν πολλοὶ αὐτὴ τὴν Ιστορία. Μά πρέπει νά τὴν ἀκούσῃς ἀπὸ τὸ στόμα του μάρμπιτα Κόντ... Θά σου τὰ πῆ δόλα δῶνται, ἔκτος ὅπ' τὸ λεφτά που του πρόσφεραν γιὰ νά μαρτυρήσῃ. Μὲ τὸν καιρὸν, αὐτὸς δ ἀριθμός δλο καὶ μεγαλύνει μέσα στὴ φαντασία του.

— Τοῦ πρόσφεραν χρήματα; Γιὰ ποιὸ λόγο;

— Καλύτερα νά σου τὰ πῆ δ ἰδιος δλα. Θά τὸν θρῆς στὴν προκυμαία, στὶς θάρκες. Δὲν μπορεῖ νά ζήσῃ ούτε μιάν δώρα μακρά ἀπὸ τὴ θάλασσα καὶ τοὺς θαλασσινούς.

Νά λοιπον, που εἶχε τόρα μπροστά μοι τὸ μάρμπιτα Κόντ, μὲ τὸ διπλό ποτήρι του γεμάτο, εύχαριστημένο, Ικανοποιημένο ἀπὸ αὐτὸ τὸ πρακτικὸ δείγμα τῆς συμπαθείας μου. Δὲν δυσκολεύτηκα διόλου νά τὸν κανό νά μιλησῃ. Μὲ πλεύ, φαίνεται, ἀπὸ καλὸ μάτι, γιὰ τὰ πούρα ποὺ τὸ πρόσφερα κι' ὅταν του εἴπα νά τη πῆ το ρούμι του γιὰ νά τοῦ φέρουν κι' δλο, δρχίσει νά λεη μοναύσει:

— Σάς εἴπανε πώς ήμουνα μὲ τὸ «Μπεραζέ»; Μάλιστα, κύριε, δύτω χρόνια κοιτά στὸν καπετάν Ζουλιέν... "Άλλες ἑπογές τότε, θλέες συνήθεις, Μένουμε χρόνια στὸ ίδιο καράβι, δχι σάν καὶ σημερα, που νὰ ναυτικοὶ ἀλλάζουν κάθε μέρα καράβια. Περνούσαμε καλά, σάν μιά οικογένεια.

...Ο Ζουλιέν εἶχε δέσμους κι' αὐτὸς τὰ ελαττώματά του, ήταν φωνακλάς, ἔβριζε δάσκηπα, τοὺς πορτικῷ δώμας αὐτὸς τοῦ εἶδους τοὺς ἀνθρώπους, παρὰ κατέ δλλους, ἀμιλητους, μὲ τὸ στόμα οφιτοκλειδωμένο. "Ηταν ἀνοιχτόκαρδος δινθρωπος, καλή καρδιά. "Ολο ἀλσημόδες, θέθεια, μπορούσες δώμας νά κουβεντιάσης μαζύ του. "Ισως ν' ἀκούσατε γιὰ τὸν καπετάν Ζουλιέν κι' απὸ δλλους. Μήν εἰδώτε τὸ μηχανικό μας, τὸν Καλαντά; "Οχι; Δὲν θα μαθαίνατε τίποτ' ἀπὸ αὐτὸν. "Ηταν κάτω στὴ μηχανή του, δὲν μπορεῖ νά έρεψε... Κι' επειτα εἶναι καὶ ψεύτης, οτριψμένος δινθρωπος!" Α! αὐτός, σίγουρα θά τις δε-

χόταν τὶς εἰκοσι χιλιάδες τοῦ μοῦ πρόσφεραν ἐμένα, γιὰ νά πῶ κακοήθειες!

— Μάτα; έκανα τάχη δικτος, σου πρόσφεραν εἰκοσι χιλιάδες γιὰ νά πῆς φέμι τοῦ Όχι, δηλαδή ωὐς: τάχη. Γιὰ νά πῶ τὴν ἀλήθεια, μασ τεθιν... Την ἀλήθεια... Είπανε δώμας κατί που δέν μπορούσαν νά τὸ χωνέψω, καὶ πλασανετε;,...

— Τὶ νά σου πῶ, μάρμπιτα Κόντ. "Έτυχε πολλές φορές ν' ακούσων πάσι δέσμων σον" ἀνθρώπους λεφτά γιὰ νά πούν φέμιματα στὸ δικαστήριο. Ποτέ δώμας, γιὰ νά πούν τὴν ἀλήθεια...

— Καὶ δώμας, ἔτοι εἶνε. Θά δητε... Είναι λιγάκι μπλεγμένα τὰ πρόσγιμα: "Ηταν σκοτάδι πισσα.. Μπορώ, είπατε, νά παραγείλω καὶ δεύτερο ρούμι..."

— Καὶ δεύτερο καὶ τρίτο, μάρμπιτα Κόντ.

— Στὴν υγεία σας τὸ λοιπόν, Ραψύμόνη, ἐν' ἀκόμα, διπλό... "Ημαστε σ' ἀνοιχτὰ τῆς Ιστανάς, κοντά στὸ Φινιστέρ, ἀριστερά. Τραβουόσαμε γιὰ τὴ Μασσαλία, ἀπὸ τὸ Μπορντώ, μὲ μισθοφόρτο. "

...Ο καπετάν Ζουλιέν είχε ἀργοπορήσει τὴν ἀναχώρηση μας δσο μπορούσαμε, γιατὶ περίμεναν νέας ἀπὸ τὴ γυναίκα του, που ἦταν ἐποιηγενή, καταλαβανετε. Πρέπει νά σᾶς πῶ, πώ, πῶ είχε παντερτεῖ δυό χρόνια πρὶν πάρει τὴ σύνταξη του καὶ κείνο ήταν τὸ τελευταῖο διάστημα της ειδούδη μαζύ μας: "Ημαστε δλοι μας λυπημένοι, που θά τὸν χάναμε, τέτοιο καλόκαρδο καπετάνιο! Κι' ἀπὸ τη μᾶ μέρα στὴν θλλη, περίμενε νά μάθη νέας ἀπὸ τὴ γυναίκα του.

...Τέλος ἀποφάσισε νά ξεκινήσουμε, ἀφοῦ συνενοήθηκε μὲ τοὺς δαυρυματιστὲς στὸ Μπορντώ νά τὸ τηλεγραφίσουν, μόλις φτάσει ἡ ειδούδη. Είχαμε, θλέπεις, δσύμωσατο στὸ «Μπεραζέ». Καὶ δές ἀποκά! Τὸ τηλεγράφημα μᾶς ἤρθε μέσα στὴ νύχτα, κατὰ τις δυό ή δρά, καθὼς περνούσαμε ἀνοιχτὰ ἀπὸ τὸ Φινιστέρ, δπως σου εἶπα. Ηύγεια πίστα θεοσκόπειν. Είχα θάρδιαστο διμύον κι' δνοιογιδιά πλάπατα τὰ μάτια μου, μὴ θρεβῇ τίποτε μπροστά μας. Πλέσαμε μάλιστα πέρ' ὅπ' τὴν κανονική γραμμή γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο, στ' ἀνοιχτά. Μπορούσα νάμιαι συχογικούς.

...Ετοι ποὺ λές, έφτασε τὸ τηλεγράφημα. Τὸ δράπαξει συγκινητικός δ καπετάνιος ἀπὸ τὰ κέρια του δαυρυματιστὴ κι' ἀρχιζει γιὰ νά ξεφωνίζῃ γαρούμενος:

— Αγόρι! παιδίστα! σύδροι! Γιαίδε εἶνε!

... "Υστερας τὸν χάσαμε λίγα λεπτά, γιὰ νά ξαναφανή μ' ἔνα καλάδι γεμάτο μπουκάλες:

— "Ολοι στὸ κατάστρωμα! φώναξε. Νά πιούμε! Ήντα ποτήρι σαμπάνια στὴν υγεία τῆς γυναίκας μου καὶ τοῦ γυνιοῦ μου!

...Αὐτός ήταν δ καπετάν Ζουλιέν. "Αντρας μὲ τὰ οδλα του, δχι δαστεῖται, λεβεντιά!

...Έγω τουρτούριζα στὴ θέσι μου κι' θλεγα μὲ τὸ νοῦ μου: εθδ μοῦ φυλάξουν, δέσασια, τὸ μερτικό μου. "Άλλο εἶνε δώμας

νά πιώ· καὶ γῶ μαζῦ μὲ δλους. Φτάνει νέρθ' ἡ ἀλλη βάρδεια στὴν ὥρα της...» Ακούγεται τὰ τουργκίσματα τῶν ποτηριῶν, εἰχα δόμως πάντα τὸ νῦν μου, κύτταζα μπροστά, προσεχτικά. Σᾶς δρκίζουμε πῶς δὲν εἶδα τίποτε, μά τίποτε μπροστά μας, δῶς τῇ στιγμῇ που ὁ καπετάνιος φώναξε:

—Κότι! «Ε, Κότι, ποῦ είσαι, μωρέ! » Εκανα γυιό, ψρέ μπεκρούλιακα! Κατέβα μιὰ στιγμή νά πῆς ένα ποτηράκι... Γυιό, μωρέ Κότι! «Ο Πουλί θά κρατήσῃ τῇ θέσι σου μιὰ στιγμή.

...«Ἐλάτε τώρα στη θέσι μου, κύριε...» Ετρεξα μονομάς κοντά στὸν καπετάνιο καὶ νάμιν καὶ γὼ μὲ τὸ ποτήρι στὸ χέρι, σάν τὸν δλους κι' δ Πουλί μαζῦ μας... «Ε, λοιπόν, δὲν πρόκανε δ Πουλί ν' ἀνεβῇ στη γέφυρα κι' ούτε γῶ νά πω δεύτερο ποτήρι καὶ πάρτος δλους γέμων, στὸ κατάστρωμα. Κυλίσαμε σάν τὰ βαρέλια. Τί κυττόμα ήτανε κεῖνο!... Κι' ἔνας κρότος!... Μοῦ φάντη πῶς γκρεμίστηκε ἡ κατανόδος πάνω στὸ κατάστρωμα... Κι' δλούγκαρ μας σκοτάδι, μωρίλα. Ακούστηκαν φωνές παραπέρα, κι' δλοι μας φωτιρίχασσαν...

—Είχατε σέριξε ξένο; σώπανα, ἄνω δὲ μάρπιτα Κότι ἀπ' τὴ συγκίνησι του θέσιας. Θεεισάς πάλι τὸ διπλὸ ποτήρι του.

«Ἐκείνος μὲ κόταζε. σχέδον κοροδευτικά:

—Νά· πέσουμις δώλ! Τ' είν' αὐτὸν πού λέτε, κύριε, ἔτοι ἀνοιχτά πού πηγαίναμε, σὲ χίλιες δρυνές θάθος;...

—Δὲν ἔχω ιδέα ἀπὸ ναυτικά, εἴπα για νά κρύψω τὶς σκέψεις μου.

—Καὶ θέσιας... Δὲν πέσαμε λιόπον διόλου δέω. Είναμε χτυπήσει, κατασθήσι, ἔνα τρικάπτο Νορθγκικό, 1500 τόνων. Σ χεδόν τὸ κόμμα στὴ μέση...

—Θεε! μου! φώναξε. Γλυτώσατε τουλάχιστον τὸ πλήρωμα;

—Ο μάρπιτα Κότι δὲν καταδέχτηκε ν' ἀπαντήσῃ ἀκόμη σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτηση.

—Αμέσως, μετὰ τὴ σύγκρουσι, ἔσακτούθησε, κείνο τὸ ζῶο, δ Καλαπάτη, δη μηχανικός, πού λέγαμε ἔκανε μοναχός του «διπισθεν δλοτάσσω». Δὲν ἔπειτε νά γητι αὐτὸν καὶ μᾶς κατηγόρησαν καὶ γι' αὐτὸν στὸ δικαστήριο. Γέ τέτοιες πειστάσεις, τὸ σκάφος που χτυπά τὸν δλόλο, πρέπει νά ἔσκαλουθηστὸ δρόμο του, μπροστά, για νά κρατηθῆ δη πλώρω του μέσα στὸ άνοιγμα, νά μὴν πλημμυρίσουν τὸ γυπταμένο τὰ νεαρά. Κι' εἶναι αἵτιας κείνον τὸ ηλιθίου. Εμεῖς κάναμε πίσω!

...«Υστέρ» ἀπὸ λίγα δευτερόλεπτα δκούσαμε τὴν καρπάνα τοῦ κιδύνου ἀπὸ τὸ ίστιοφόρο. Ο καπετάνιος μας, ποδόταξε διάσεως καὶ πλωτάσαμε. «Επειδὴ δὲν θέπανε τίποτα, ρίξαμε σουκέτες, δάνωσαμε δλά τὰ φῶτα, κατεβάσαμε τὶς θάρκες καὶ, δόξα νάνη δὲ Θεός, τοὺς γλυτώσαμε δλους.

...Εμεῖς δὲν είγαμε μγλές τούς.

Ο καπετάνιος Ζουλιέν ήτανε σάν πεθαμένος. «Ωστόσο τὸν ἀκουσα νά μουριούριζε:

—Λόξα νάχη δ Θεός, ποὺ δὲν γάθηκε κανένας δάνθρωπος.

...«Τήρε κατήτην κοντά μου καὶ μοῦ εἶπε:

—Κότι, καταλάβαινεις, είμαι αἱτιαστής σου. Δέν θά πάγω διασιλική, ούτε θ' ἀφίσω νά μουντέσουορθή τ' δονμάς μου... Είνε τὸ παῖδι, δλέπεις... Ξέρω τι πρέπει νά κάνω...

...Τότε, ἀποτάσσασι, κύριε, νά τὸν σώσω!

...Πειστοπιθήκαμε τοὺς ναυαγούς. «Ο δεύτερός τους, ένας ἀσπροπόλλις βαλανόπολις, μιλοῦσε τὴ γλώσσα μας.

—Κοιμόταν δη τιμωνέρος σας: φωνάζει μαλίς δεξιεστὸ τὸ ποτῆρι ποὺ τοῦ πρόσφερε δη καπετάνιος μας για νά τὸν συνεφέρον.

—Κι' δ δίκος σας. τὶ ἔκανε, ρούχαζε; τὸν ρύτσα πρὶν πρόπτασει νά μιλοῦ ἀπὸ καπετάνιος μας. Μήποτε δὲν είγαμε δλά μας τὸ φῶτα ἐν τὰς Τάξεις: Στραβωνάκτης; «Οποιος ξαναπή πῶς κοιμώμασαν τὸν σπάσι τὸ κεφαλί!...»

...«Έγιο κύτταζα καταπληκτὸς τὸ ιπτάρμπα Κότι. Στὸ τίμιο πρόσθιτο τὸν ζωνταρίζοντας δη πιό ειλικρινής ἀγανάκησις. Ούτε γένος κυνισμοῦ.

«Εξακούσθησε τὸ διήγησι του, συγκινημένος, καθώς τὰ ξανθάφει δλοὶ αὐτὰ στὸ νῦν του:

—«Έγινε δάντηκη νή ἐπέμβη δη καπετάνιος Ζουλιέν, νά με ἡσυάρον, ἄνδο δλοὶ είλεγε πῶς θά τὸ ξαναπούμε στὸ δικαστήριο. «Ακούς δάνταιει! Καὶ ποιός μὲ εἰδε μένα ποτέ, νά κοιμοῦμαι πάνω στὸ τιμοῦ...»

—Λοιπόν, πασακάτο: ράτησα.

—Τὰ παρακάτω, τὰ καταλόγαντε : τὸ πρωὶ δαναφόρισε τὸ διυτόπουλο μὲ τὸν δάσυματο. «Ένα ἔγγινέλικο πού τοαθούσε γιά πάνω, προς τοὺς ναυαγούς, γιά τὸν τόπο τους κι' ἔτοι πεινάμε πάλι μείμει καὶ μείς. «Αμέσως ἀρχιος δη καπετάνιος μας νά παίνη τὶς καταθέσεις τοῦ πληρώματος, γιά τὴν ἔκθεσι του.

...Τότε, μιλοῦσα ἔγω πρόδοτο:

—Καπετάνιες μου, είπα, τὴ στιγμή πού ἔγινε τὸ κακό. Ξανθάκουμαν στολιμένους στὴ θέσι μου. ιετὸ τηι τιμοῦ, κράλα στὰ γέλια καὶ τὰ μάτια μου δρήθηντα. Flyγις δύμηλη, η νύχτα ήτανε θεροκτένη. Δὲν είλει τὰ φῶτα τοῦ ίστιοφόρου. πασά πονάρχη τὴν τελευταῖα στιγμή, δταν τρακάραμε πειά... Αὐτὸ εἶν δλο!

...Ο καπετάνιος Ζουλιέν, κύριε, ήτανε πανιασμένος, δσπρος, σὰν τὰ φίλα τοῦ γαρτοῦ πού είχε μπροστά του. Δὲν τολμοῦσε σύτε νά με κυττάξῃ. «Ανάπνεε μὲ κόπο κι' δλοι μας τὸν ουμ-

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΛΑΧΕΙΟ „ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ“ „ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ“

ΟΙ ΤΥΧΕΡΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ

Συνεχίζομεν καὶ σήμερον τὴν δημοσίευσι τῶν δονομάτων τῶν τυχερῶν ἀναγνωστῶν μας :

Οι κ. κ. Γ. Κ. Δαδάπονιος Δεωρόδος Δημοσχαρίας 74 Θεσσαλονίκη, Αστέριος Καράβη Θεσσαλονίκη καὶ Πιπέτα Στέλια Σάμως, ἔχεδισαν αὖτις μιὰ σειρά βιβλίων τῶν ἔργων τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπούκετον».

Οι κ. κ. Απ. Ζωσμάτης Τρίκαλα, «Ιωάννης Παπαδόπαντος Τρίκαλα», Ιωάννης Σταύρου, Παν. Κασμάτης Ιπποδάμειος Έπαρχειόδιπον Κίθνου, Δημ. Κονταργύης Καλάμια, Θεόδ. Μπαμαράς δόδις Νοσοκομείου Ηλιδίου, Ήλιδέρου, Σταύρ. Ζάρδος Πετράλωνα, Γεώργιος Κολιδάς Εγνατία, έκεδισαν αὖτις μιὰ σειρά τῶν έργων τῆς Ημερολογίου τοῦ «Μπούκετον». «Ωστάντος οἱ κ. κ. Νίκος Κοτζιάς Σενοβούσην Βιβλιοθήκην Θεσσαλονίκη, Αντ. Κριέτης Λαζαρίδη Λαζαρίας, έχεδισαν αὖτις τὸν μιθιστορικότα τοῦ «Οικογένειας».

Τέλος οἱ κ. κ. Κωνστ. Σωκράτης Ερμού 11 Αγρίνιον, Ιωαννίδης Κιταριστής, έκεδισαν αὖτις τὸν μιθιστορικότα τοῦ «Καπετάν Φάντασμα».

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΤΥΧΗΣ

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΟΥ 5ΟΥ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Κατὰ τὴν δην κλήρωσιν τοῦ Δεκαπενθήμερου Λαχείου τοῦ «Μπούκετον», η δότια δέν γίνεται τὴν προσεχή Τετάρτην 10 Οκτωβρίου, θά δοθοῦν τὰ δέξια δόδα :

Ο 1ος ἀριθμὸς θά κερδίζῃ δραχμαὶς 500.

Ο 2ος ἀριθμὸς θά κερδίζῃ ἔνα ματωπό Βοημίας.

Ο 3ος ἀριθμὸς θά κερδίζῃ 25 λάμες ξυρίσματος «Radium», καὶ οἱ 4ος ἀριθμὸς θά κερδίζῃ δλά κληρονόμων τὴν προσφέροντας τὴν περιοχήν τοῦ «Μπούκετον».

Επίσης πάντες οἱ ἀριθμοὶ οἱ λήγοντες εἰς τὰ διά τελευταῖα ψηφία τοῦ ιον ἀριθμοῦ, θά κερδίσουν αὖτις τὸν Ημερολόγιον τοῦ «Μπούκετον», τοῦ έπον θέλιον τοῦ Καπετάν Φάντασμας, τῆς αντής αἵξεις μὲ τὸ «Ημερολόγιον». Τὰ απότελεσματα τῆς πληρώσεως στὸ προσεχές.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

Δίδα Αικατερίνην «Εμμανουήλιδον, Κωνσταντινόπολιν, Εκάδους τὴν έπιστολὴν σας στὶς τρία δεξιά τους τούς Βαλανοδιπούς Λαχείου τῆς «Οικογένειας»: «Εκάδους λόθις δομής ουας. Τὰ δεξιά τηι δέν ένουν μὲ τὸ Μεγάλο Λαχείον μας. Με τὰ δεξιά ποὺ μᾶς στελάτε έχετε δικαιόμαστο συμμετοχής εἰς τὰς έδους μαδιαῖς κληρώσεις, τῶν διποίων τὰ απότελεσματα δημοσιεύουν κάθε έδημος. Για καθή έδημοκρατίαν λαχείον γίνεται καὶ μία κληρώσης»

πονούσαμε, δλοι μας!

...Επίτελους συγκέντρωσα τὶς δυνάμεις του καὶ οώτησε:

—Καπετάνες ἀλλος, έχει νά προσθέσῃ τίποτε;

...«Εγίνε τότε, κύριε, μιὰ σιωπή, πού θάδκουγες καὶ τρίχα νά γέμων. Παραπήρησα μιὰ γοντρή σταγάδων ιδρώτα πού έπειτε τὸν έπειτε ἀπὸ τὰ μαλλιά τοῦ καπετάνιου δων τὴ μύτη του. Δὲν μπόρεσα τὰ κρατηθῆ περιστόρει καὶ φώναξα:

—«Όπως θάλεπις μου, καπετάνιε, πού μοις μας είμαστε σύμφωνοι. Οι δλοι οἷσαν κάτω, στὸ κατάστρωμα καὶ στὴ μηχανή, μονάχα έγω βρισκούμενοι στὸ τιμοῦ, στὴ γέφυρα... Καθαρό πράκματα! Γράμε νά πονούργαμουσε.

...Τὴν δλλέρ μέρα, δη καπετάνιος Ζουλιέν, ήτανε σπώς πάντα.

...Αὐτὸν είλεν, κύριε, η θαυτοία τοῦ «Μπεραζέ». Ταχτοποιήθηκε νωρίς δυσάρεστα. «Η ασφάλεια πλήρωσε—γι' αὐτὸ τ' ασφαλίσιαν τὸ καράβια.

—Κι' η είκοσι χιλιάδες; ράτησα.

—Ναί, η ασφάλεια μοῦς τὶς ἔδινε, γιά νά μετρυήσω τὴν ἀλθητική. Τοῦτο σὲ καπετάνιος μας θά καταδικαίσταντα, κι' δταν ύπαρχει. Πράκτησε οὐρανούς, δεκασετάτη χρονών. «Επινε, λοιπόν κι' αὐτός, έταν γιά τὸ καλό. Στὰν έψυνα, κλαίγαμε καὶ τοι τρεῖς μανούσας. Μονάχας η γυναίκα του νελούσε, δὲν μπορούσε νά κραπτοθῇ, νωνάκες θάλεπις, καθώς μᾶς έθελεται. Τρεῖς δράγκαλισμένους, τύφλα στὸ μεθωνί. νά πρασθοπτάσμενοι πόδες στη γέφυρα. Κρασι θαμμάτη, Ραμύδον, με τὴν άσθεια τοῦ κυρίου. Διπλό, σὲ πακαλώ!

—Αν μ' ἀγναπτά λεέι; Φωταστήτε, πέρους ἀκόμη, ζεπτό, ιστόσα χρόνια, δέν έρπω πάδις θρήκε τὴ διεύθυντι μου. Μὲ κάλεσε λοιπόν νά περάπο λίγες μέρες στὸ σπίτι μου, κούστειλε μάλιστα καὶ τὰ ναϊλάς. «Ε, λοιπόν, πέρασα κοντά του δεκατέντε λιέρες, τὶς πιὸ εύτυχισμένες τῆς ζωῆς μου: Δὲν σταματήσαμε τὸ κρασί ούτε στηγμή, μέρα νύχτα. «Επινε κι' δ γιούς του πότεποτε. Είνε σήμερα ένα παλληκάρι. δεκασετάτη χρονών. «Επινε, λοιπόν κι' αὐτός, έταν γιά τὸ καλό. Στὰν έψυνα, κλαίγαμε καὶ τοι τρεῖς μανούσας. Μονάχας η γυναίκα του νελούσε, δὲν μπορούσε νά κραπτοθῇ, νωνάκες θάλεπις, καθώς μᾶς έθελεται. Τρεῖς δράγκαλισμένους, τύφλα στὸ μεθωνί. νά πρασθοπτάσμενοι πόδες στη γέφυρα. Κρασι θαμμάτη, Ραμύδον, με τὴν άσθεια τοῦ κυρίου. Διπλό, σὲ πακαλώ!...